

Μαίρη Γουέμπ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

μετάφραση:

Ασημίνα Λαμπράκου

Αθήνα 2026

ΜΑΙΡΗ ΓΟΥΕΜΠ

Ποιήματα

Μετάφραση: Ασημίνα Λαμπράκου
Διαμόρφωση εξωφύλλου για την έντυπη έκδοση:
Ειρήνη Σεληνιωτάκη

ISBN: 978-618-86225-5-5

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ σε δωρεάν διάθεση στο διαδίκτυο
ΙΟΥΝΙΟΣ 2026

MARY WEBB
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μετάφραση: Ασημίνα Λαμπράκου

ΑΘΗΝΑ 2026

η μετάφραση αυτή

στη φίλη Γεωργία Νόνα

Περιεχόμενα

I. *ο ψίθυρος του χορταριού που μεγαλώνει*

II. *μια χαρά σαν πόνος*

Ι. *ο ψίθυρος του χορταριού που μεγαλώνει*

Spring in the West

Soon amid the inviolable places
Will green, rustling steeples chime again
With the sweet, glassy bell-notes of the wren.
Soon the plain shall lie beneath blue spaces–
Bold and broad and ruddy in the sun,
Long and lean to the moon when day is done.

Soon will come the strange, heart-lifting season
When through the dark, still dawns, where nothing was,
Steals the mysterious whisper of growing grass;
And a joy like pain possesses the soul, without reason,
Between the budding of day and the lapse of night,
With the clear, cold scent of wet starlight.

Άνοιξη στη Δύση

Ανάμεσα σε τόπους ιερούς, σύντομα
θα πρασινίσει, καθώς, ξανά θροΐζουν
        καμπαναριών αρμονικές
με του τρυποφράχτη τις νότες – τις μονότονες,
        γλυκές.
κάτω από γαλάζιους θόλους, η πεδιάδα θα 'ναι
        σύντομα
μέσα στον ήλιο φωτεινή, απέραντη, στο ρόδινο
        βαμμένη,
μακριά και λιτή, κι όταν τελειώσει η μέρα,
        στο φεγγάρι ακουμπισμένη.

Γρήγορα, παράξενη θα'ρθεί, η ψυχοσηκώστρα
        εποχή,
όταν, εκεί που τίποτα δεν υπήρχε, μέσα απ' το
        σκοτάδι χαράζει ακόμη,
κλεφτά θα μπαίνει ο μυστικός ψίθυρος του
        χορταριού που μεγαλώνει·
και μια χαρά θα πλημμυρίζει την ψυχή, σαν
πόνος δίχως αφορμή,
εκεί που ανοίγεται η μέρα και βυθίζεται η
        νυχτιά,
με την διάφανη, παγωμένη,
του μουσκεμένου
        αστρόφωτου ευωδιά.

In April

In April, in April
My heart is set
Where the pansy and the violet
And the daffodil,
And close-folded lilies grow
In borders dark with melted snow.
Wakening there from wintry sleep
With every bud I sunward creep.
The empurpled crocuses, that dare
With delicate veins the dawn-cold air,
Cradle me in their chalices
Amid the golden sediment.
There I lie in warm content
And listen to the velvet bees,
Watching their dark blue shadows fall
Along the half-transparent wall.
When the sharp-pointed grasses prick
Upward, all passionate to be free,
I share their conflict, fierce and quick,
With the earthen will; I know their glee.
In the star-tinted pimpernel
I hear the silver tongue of rain;
And learn the perfume thrushes smell,
Which makes their song as keen as pain;

Τον Απρίλη

Τον Απρίλη, τον Απρίλη,
η καρδιά μου είναι εκεί
όπου πανσέδες και βιολέτες κι ασφόδελα,
και κοντοδιπλωμένα κρίνα φυτρώνουν
σε παρτέρια σκοτεινά απ' το λιωμένο χιόνι.

Ξυπνώντας εκεί από χειμωνιάτικο ύπνο,
με κάθε μπουμπούκι έρπω προς τον ήλιο.

Οι βιολετί κρόκοι, που τολμούν
με λεπτές φλέβες στον αυγινό, παγωμένο αέρα,
στους κάλικές τους με λικνίζουν
μέσα στο χρυσό κατακάθι της γύρης.

Εκεί πλαγιάζω, ζεστά γαληνεμένη
και ακούω τις βελούδινες μέλισσες,
βλέποντας τις βαθυγάλανες σκιές τους
να πέφτουν στον ημιδιάφανο τοίχο.

Όταν τα μυτερά χόρτα τρυπούν
προς τα πάνω, όλο πάθος να ελευθερωθούν,
μοιράζομαι την πάλη τους – άγρια, αστραπιαία –
με τη βούληση της γης· νιώθω τη χαρά τους.

Στην αστερόχρωμη πρίμουλα
ακούω την ασημένια γλώσσα της βροχής·
και μαθαίνω το άρωμα που μυρίζουν οι κίχλες,
που κάνει το τραγούδι τους κοφτερό σαν πόνο·

And see, where long-lashed daisies crowd,
New revelations in the cloud.

That is why, when old I grow
And near my end, I shall not know.
For every year my heart is set
With the pansy and the violet
And the daffodil:
Submerged within their beauty, I
Transcend my poor mortality

και βλέπω, όπου οι μακρυβλέφαρες μαργαρίτες
πυκνώνουν,
νέες αποκαλύψεις μέσα στο σύννεφο.

Γι' αυτό, όταν θα γεράσω
και θα πλησιάζω το τέλος μου, δεν θα το νιώσω.
Γιατί κάθε χρόνο η καρδιά μου είναι εκεί,
με τον πανσέ και τη βιολέτα
και τον νάρκισσο·
βυθισμένη στην ομορφιά τους,
υπερβαίνω τη φτωχή μου θνητότητα.

Be Still, You Little Leaves

Be still, you little leaves! nor tell your sorrow
To any passing bat or hovering owl
Or the low-splashing, restless water-fowl.
You flowering rushes, sigh not till to-morrow;
Come not, sad wind, out of your caverns eerie:
My love is sleeping, and my love is weary.

Μείνετε Ακίνητα, Εσείς, Μικρά Φύλλα

Μείνετε ακίνητα, μικρά φύλλα – μη λέτε τη
 λύπη σας
σε καμιά περαστική νυχτερίδα ή κουκουβάγια
 που αιωρείται,
ούτε στο ανήσυχο νερόπουλο που χαμηλά
 πλατσουρίζει.
Εσείς, ανθισμένες καλαμιές, μη στενάξετε πριν
 το αύριο·
μη έρθεις, θλιμμένε άνεμε, απ' τα απόκοσμά σου
 σπήλαια·
η αγάπη μου κοιμάται – κι είναι κουρασμένη.

Foxgloves

The foxglove bells, with lolling tongue,
Will not reveal what peals were rung
In Faery, in Faery,
A thousand ages gone.
All the golden clappers hang
As if but now the changes rang;
Only from the mottled throat
Never any echoes float.
Quite forgotten, in the wood,
Pale, crowded steeples rise;
All the time that they have stood
None has heard their melodies.
Deep, deep in wizardry
All the foxglove belfries stand.
Should they startle over the land,
None would know what bells they be.
Never any wind can ring them,
Nor the great black bees that swing them--
Every crimson bell, down-slanted,
Is so utterly enchanted.

Δαχτυλίδες

Της δαχτυλίδας οι καμπάνες, με γλώσσα
κρεμασμένη,
ποτέ δεν θα φανερώσουν
ποιους χτύπους σήμαναν
στη Νεραιδοχώρα, στη Νεραιδοχώρα
χίλιες εποχές χαμένες.
Όλα τα χρυσά γλωσσίδια κρέμονται
λες και μόλις τώρα αντήχησε
η αλλαγή της κωδωνοκρουσίας·
μόνο από τον στικτό λαιμό
καμιά ηχώ δεν πλέει πια.
Σχεδόν ξεχασμένα, μες στο δάσος,
χλωμά, πυκνά καμπαναριά υψώνονται·
σε όλο τον χρόνο που εκεί στέκουν
κανείς δεν άκουσε τις μελωδίες τους.
Βαθιά, βαθιά στη μαγεία
όλα τα κωδωνοστάσια της δαχτυλίδας στέκουν.
Αν αντηχήσουν ξαφνικά πάνω από τη γη,
δεν θα 'ξερε κανείς τι λογής καμπάνες είναι.
Κανένας άνεμος ποτέ δεν τις κρούει,
Μήτε οι μεγάλες μαύρες μέλισσες που τις
λικνίζουν–
κάθε πορφυρή καμπάνα, γερμένη προς τα κάτω,
είναι βαθειά μαγεμένη.

A Summer Day

Long aisles of larches stretch away,
Mysterious, dim;
And in their branches breezes play
A solemn hymn.

Across the glades the larches fling
Their shadows, stirred
Faintly, but no bird lifts a wing,
And sings no bird.

The flecks of sunlight shift and crowd
So goldenly,
And softly faints the last thin cloud
From the blue sky.

Μια Καλοκαιρινή Ημέρα

Μακριές συστάδες αγριόπευκου απλώνονται
βαθιά,
μυστηριώδεις, θαμπές·
κι αύρες παίζουν μες στα κλαδιά
ψαλμωδίες σιωπηλές.

Απ' τα ξέφωτα λοξά, τ' αγριόπευκα με δύναμη
ρίχνουν τις σκιές τους, που τρέμουν απαλά –
μα πουλί κανένα φτερούγα δε σηκώνει,
πουλί κανένα δεν κελαηδά.

Των ηλιαχτίδων οι κηλίδες μετατοπίζονται,
πληθαίνουν
με τρόπο τόσον λαμπερά χρυσό·
κι απαλά ξεθωριάζει το λεπτό σύννεφο το
τελευταίο
από τον βαθιά γαλάζιο ουρανό.

Mischief To A Bee

O Bee!
While I believed you gathering in the sun
Nectar so busily,
What have you done?

My violet,
More white than well-bleached linen, you have
kissed:
Her white she must forget
In amethyst.

See, see,
How you have meddled with the snowy clover,
Making her ivory
Blush like a lover!

My primroses,
That gave a greenish, pale moonshine,
O mischief-making bees!
Are red as wine.

Σκανταλιά: Σε Μια Μέλισσα

Α, Μέλισσα!
Ενώ εγώ πίστευα πως στον ήλιο
νέκταρ μάζευες, απασχολημένη,
εσύ τι έκανες;

Την βιολέτα μου,
από καλολευκασμένο λινό λευκότερη, φίλησες:
το λευκό της τώρα παραχωρεί
στου αμέθυστου το βιολετί.

Κοίτα, κοίταξε,
Πώς με το χιονάτο τριφύλλι ανακατεύτηκες,
Το φίλντισί της κάνοντας,
σαν εραστής να κοκκινίζει!

Οι πριμούλες μου,
που ένα πρασινωπό εξέπεμπαν,
                    φεγγαρόφωτο χλωμό,
Ω μέλισσες σκανταλιάρες!
Κόκκινες είναι σαν κρασί.

The Birds Will Sing

The birds will sing when I am gone
To stranger -folk with stranger-ways.
Without a break they'll whistle on
In close and flowery orchard deeps,
Where once I loved them, nights and days,
And never reck of one that weeps.
The bud that slept within the bark
When I was there, will break her bars —
A small green flame from out the dark —
And round into a world, and spread
Beneath the silver dews and stars.
Nor miss my bent, attentive head.

Τα Πουλιά Θα Κελαηδούν

Θα κελαηδούν τα πουλιά όταν θα 'χω χαθεί
σ' ανθρώπους ξένους με ξένες συμπεριφορές.
Θα σφυρίζουν χωρίς διακοπή
σε κοντινά και λουλουδένια περιβολιών βάθη,
όπου κάποτε τ' αγάπησα, μέρες και νυχτιές,
και ποτέ δεν φρόντισα κάποιο που θα κλάψει.

Το μπουμπούκι που, όσο ήμουν εκεί,
                    μέσα στον φλοιό κοιμόταν,
τα όριά του θα θραύσει –
απ' το σκοτάδι
                    μια πράσινη φλόγα μικρή –
και μέσ' στον κόσμο θα καταλήξει,
                    και θ' απλωθεί
κάτω από δροσοσταλίδες ασημένιες
                    κι άστρα.

Κι ούτε που θα λείψει η γερτή,
                    προσεκτική μου κεφαλή.

A Hawthorn Berry

How sweet a thought,
How strange a deed,
To house such glory in a seed--
A berry, shining rufously,
Like scarlet coral in the sea!
A berry, rounder than a ring,
So round, it harbours everything;
So red, that all the blood of men
Could never paint it so again.
And, as I hold it in my hand,
A fragrance steals across the land:
Rich, on the wintry heaven, I see
A white, immortal hawthorn-tree.

Ένα Μούρο Κράταιγου

Πόσο γλυκιά μια σκέψη,
πόσο θαυμαστή πράξη,
να χωρέσεις τέτοια δόξα σ’ έναν σπόρο –
ένα μούρο που λάμπει καστανοκόκκινο,
σαν κόκκινο κοράλλι μέσα στη θάλασσα!
Ένα μούρο, κι από δαχτυλίδι πιο στρογγυλό,
τόσο στρογγυλό, που φιλοξενεί τα πάντα·
τόσο κόκκινο, που όλο το αίμα των ανθρώπων
δεν θα το ξανάβαφε έτσι ποτέ.
Και, όπως στα χέρια μου το κρατώ,
μια μοσχοβολιά απλώνεται κρυφά στη γη:
να το!, στον χειμωνιάτικο ουρανό, βλέπω
έναν λευκό, αθάνατο κράταιγο.

Rose-Berries

The green pine-needles shiver glassily,
Each cased in ice. Harsh winter, grey and dun,
Shuts out the sun.
But with live, scarlet fire,
Enfolding seed of sweet Junes yet to be,
Rose-berries melt the snow, and burn above
The thorny briar,
Like beauty with its deathless seed of love.

Κόκκινα Μούρα

Άψυχα οι πράσινες πευκοβελόνες ριγούν,
κάθε μια με πάγο σκεπασμένη.
Σκληρός χειμώνας, γκρίζος, σκοτεινός,
έξω κλείνει του ήλιου το φως.
Μα με ζωηρή, πορφυρή φωτιά,
τυλιγμένοι είναι ακόμη οι σπόροι του Ιούνη
 του γλυκού,
τα κόκκινα μούρα λιώνουν το χιόνι,
 κι εκεί ψηλά
στον βάτο τον αγκαθωτό ανάβουν πυρκαγιά
όπως με τον αθάνατο τής αγάπης σπόρο της
 η ομορφιά.

Eros

Before his coming thunder breaks;
In plunging fires his way he takes;
Beneath his feet the daisies die,
And night looms darkly in his eye.
So let him come!
Let every silver, trilling bird be dumb!
Let the white daisies drooping lie
Crushed by his pitiless urgency.

He gives no soft or honied kiss,
Nor sings melodious rhapsodies
Of easy joy and bright reward:
His beauty is a flaming sword.
So let him come!
Let every, silver, trilling bird be dumb!
Let the white daisies drooping lie
Crushed by his pitiless urgency.

Έρως

Πριν τον ερχομό του, βροντή ξεσπάει·
μ' ορμητικές φωτιές, στον πηγαιμό του πάει
οι μαργαρίτες κάτω απ' τα πόδια του
μαραίνονται,
και, σκοτεινά μες στο μάτι του η νύχτα
αχνοφαίνεται.
Αφήστε τον, λοιπόν, να 'ρθεί!
Κάθε ασημένιο πουλί που κελαηδά, να βουβαθεί!
Τις λευκές μαργαρίτες αφήστε να κείνται
μαραμένες
από την άσπλαχνη επιμονή του, τσακισμένες.

Δεν δίνει απαλά ή σαν μέλι γλυκά φιλιά,
μήτε μελωδικές ραψωδίες τραγουδά
της εύκολης χαράς μ' ανταμοιβή λαμπρή:
η ομορφιά του ένα είναι φλογερό σπαθί.
Αφήστε τον, λοιπόν, να 'ρθεί!
Κάθε ασημένιο πουλί που κελαηδά, ας βουβαθεί!
Οι λευκές μαργαρίτες ας απλώνονται μαραμένες
από την άσπλαχνη επιμονή του, τσαλακωμένες.

II. *μια χαρά σαν πόνος*

The Lad Out There

Oh, Powers of Love, if still you lean
Above a world so black with hate,
Where yet--as it has ever been—
The loving heart is desolate,
Look down upon the lad I love,
(My brave lad, tramping through the mire)—
I cannot light his welcoming fire,
Light Thou the stars for him above!
Now nights are dark and mornings dim,
Let him in his long watching know
That I too count the minutes slow
And light the lamp of love for him.
The sight of death, the sleep forlorn,
The old homesickness vast and dumb—
Amid these things, so bravely borne,
Let my long thoughts about him come.
I see him in the weary file;
So young he is, so dear to me,
With ever-ready sympathy
And wistful eyes and cheerful smile.
However far he travels on,
Thought follows, like the willow-wren
That flies the stormy seas again
To lands where her delight is gone.

Το Παλικάρι Έξω Εκεί

Ω, δυνάμεις της αγάπης, αν ακόμη σκύβετε
επάνω από έναν κόσμο τόσο μαύρο από μίσος,
όπου – όπως πάντα ήταν –
έρημη είναι η τρυφερή καρδιά,
κοιτάξτε κάτω στο παλικάρι που αγαπώ,
(το γενναίο μου αγόρι, που μες στον βούρκο
    περπατά) –
τη φωτιά της υποδοχής του, ν' ανάψω δεν
    μπορώ
εσείς, ανάψτε του τα άστρα από ψηλά!
Τώρα οι νύχτες είναι σκοτεινές και τα πρωινά
    θολά·
στη μακριά αγρύπνια του αφήστε τον να ξέρει
ότι κι εγώ τα λεπτά αργά μετρώ
και τη λάμπα της αγάπης του αναμμένη κρατώ.
Η θέα του θανάτου, ο έρημος ύπνος,
η παλιά νοσταλγία πελώρια, βουβή·
ανάμεσα σ' αυτά, που τόσο γενναία σηκώνει,
ας φτάνουν οι μακρές μου σκέψεις ως εκείνον.
Τον βλέπω στην κουρασμένη φάλαγγα·
Τόσο νέος είναι, τόσο αγαπητός σε μένα,
Με πάντα πρόθυμη συμπάθεια
και βλέμμα ονειροπόλο, χαμόγελο φωτεινό.
όσο μακριά κι αν ταξιδεύει,
η σκέψη τον ακολουθεί, σαν τον τρόχιλο της
    ιτιάς
που ξαναπερνά τις ανταριασμένες θάλασσες
για τόπους όπου η παλιά χαρά έχει χαθεί.

Whatever he may be or do
While absent far beyond my call,
Bring him, the long day's march being through,
Safe home to me some evenfall!

Ό,τι κι αν εκείνος είναι ή κάνει
σαν απουσία μακριά, πέρα από το κάλεσμά μου,
καθώς, της μεγάλης μέρας η πορεία τελειώνει,
φέρτε τον πίσω – ασφαλή – σε μένα, ένα δειλινό.

A Rainy Day

With weights of tears the bluebell broke,
The tall white campion wept in sleeping,
And all the humming honey-folk
A fast were keeping.

Μια Βροχερή Ημέρα

Απ’ το βάρος των δακρύων λύγισε
        η μπλε καμπανούλα,
η ψηλή λευκή καμπιόνα έκλαιγε στον
        ύπνο της,
κι όλος ο μελισσόκοσμος που βουίζει
        νήστευε.

To A Little Girl Begging

Poor little traveller, lost in night!
God made a miracle, I know,
To give you life--tears and delight,
And ecstasy and ancient woe.
Yet barefoot in the snow you stand,
Beseeching bread with shaking hand.

Poor baby, with your wistful face!
When you are grown a man, and tall,
You'll have the kingly, simple grace,
The smile that makes a festival.
Yet from the dark your hungry eyes
Behold the cook-shop's paradise.

Σε Μια Μικρή Ζητιάνα

Φτωχή μικρή ταξιδεύτρια, χαμένη μέσ' στη
νύχτα!
Ο Θεός έκανε ένα θαύμα, το ξέρω,
Για να σου δώσει ζωή – δάκρυα και χαρά,
κι έκσταση κι αρχαία οδύνη.
Κι όμως, ξυπόλητη, στο χιόνι στέκεις,
ζητώντας ψωμί με χέρι που τρέμει.

Φτωχό μωρό, με το νοσταλγικό σου πρόσωπο!
Όταν θα μεγαλώσεις και γίνεις άντρας, ψηλός,
θα έχεις μια βασιλική, απλή χάρη,
ένα χαμόγελο που γίνεται γιορτή.
Μα μέσα απ' το σκοτάδι, τα πεινασμένα σου
μάτια
αντικρίζουν του μαγειρείου τον παράδεισο.

'You Are Very Brown'

Elves of the hollow and the dewpond still,
Take pity! Gather for me dew as chill
As ice, and glittering-pure as early dawn,
From pink-tipped daisies on the printless lawn
And the transparent cups of apple-bloom,
And lily bells, to save me from this doom
Of being so brown!

Bring me an unguent made of scented roots;
Pomander of green herbs and scarlet fruits,
Verbena leaves, mallow and melilot,
And balmy rosemary, that I may not
Be brown!

O sweet wild rose,
You have so fair a colour in your face!
Spare me a blush; take from me this disgrace
Of being so brown!

Lilies, you do not guess,
In your pale loveliness,
The grief it is to hear,
In a voice dispassionate and clear,
'You're very brown!'

Είσαι Πολύ Σκούρα

Ξωτικά της λακκούβας και της γαλήνιας στέρνας,
λυπηθείτε με! Μαζέψτε μου δρόσο κρύα σαν
πάγο, αγνή κι αστραφτερή σαν την πρώτη αυγή,
από ροδόστικτες μαργαρίτες σε λιβάδι απάτητο,
κι από τα διάφανα κύπελλα της ανθισμένης
μηλιάς,
κι από καμπανάκια κρίνων, για να με σώσετε
απ' αυτή την καταδίκη
να είμαι τόσο σκούρα!

Φέρτε μου αλοιφή από ρίζες ευωδιαστές·
μίγμα από πράσινα βότανα και κόκκινους
καρπούς,
φύλλα ιεροβότανου, μολόχα και μελίλωτο,
και απαλό δεντρολίβανο, για να μην
είμαι σκούρα!

Ω γλυκό άγριο τριαντάφυλλο,
έχεις τόσο όμορφο χρώμα στο πρόσωπό σου!
χάρισέ μου ένα κοκκίνισμα· πάρε από πάνω μου
την ντροπή
να είμαι τόσο σκούρα!

Κρίνοι, δεν φαντάζεστε,
μέσα στη χλωμή σας ομορφιά,
τι θλίψη είναι να ακούς,
μια φωνή καθαρή και αδιάφορη:
«είσαι πολύ σκούρα!»

Freedom

When on the moss-green hill the wandering wind
Drowses, and lays his brazen trumpet down,
When snow-fed waters gurgle, cold and brown,
And wintered birds creep from the stacks to find
Solace, while each bright eye begins to see
A visionary nest in every tree--
Let us away, out of the murky day
Of sullen towns, into the silver noise
Of woods where every bud has found her way
Sunward, and every leaf has found a voice.

Ελευθερία

Όταν στον πράσινο από βρύα λόφο
ο περιπλανώμενος άνεμος
νυστάζει και την μπρούτζινη τρομπέτα κάτω
ακουμπά,

Όταν κελαρύζουν χιονόνερα, παγωμένα καφετιά,
και πουλιά χειμωνικά απ' τις θημωνιές έρπουν
για παρηγοριά,

Καθώς κάθε μάτι λαμπερό αρχίζει να βλέπει
σε κάθε δέντρο μιαν ονειρική φωλιά–

ας φύγουμε μακριά, μακριά από τη σκοτεινή
ημέρα
των σκυθρωπών πόλεων, στον ασημένιο θόρυβο
των δασών,

όπου κάθε βλαστάρι δρόμο βρήκε προς τον ήλιο
και κάθε φύλλο μια φωνή βρήκε.

The Door

I heard humanity, through all the years,
Wailing, and beating on a dark, vast door
With urgent hands and eyes blinded by tears.
Will none come forth to them for evermore?

Like children at their father's door, who wait,
Crying 'Let us in!' on some bright birthday morn,
Quite sure of joy, they grow disconsolate,
Left in the cold unanswered and forlorn.

Forgetting even their toys in their alarms,
They only long to climb on father's bed
And cry their terrors out in father's arms.
And maybe, all the while, their father's dead.

Η Πόρτα

Όλα αυτά τα χρόνια άκουγα την ανθρωπότητα
να θρηνεί και να χτυπά μια σκοτεινή πόρτα,
αχανή,
με χέρια βιαστικά και μάτια τυφλωμένα από
δάκρυα.
Δεν θα προβάλει κανείς γι' αυτούς ποτέ;

Σαν παιδιά στην πόρτα του πατέρα τους που
περιμένουν
κλαίγοντας «Αφήστε μας να μπούμε!» ένα
λαμπρό γενεθλίων πρωινό,
σίγουρα για τη χαρά, γίνονται απαρηγόρητα,
αφημένα στο κρύο, χωρίς απάντηση, έρημα.

Ξεχνούν και τα παιχνίδια τους μες στην
τρομάρα,
μόνο λαχταρούν να σκαρφαλώσουν στο κρεβάτι
του πατέρα
και τους φόβους τους, κλαίγοντας, στην αγκαλιά
του να ξεσπάσουν.
Κι ίσως, όλον αυτόν τον καιρό, ο πατέρας να 'ναι
νεκρός.

Hunger

Not for the dear things said do I weep now;
Not for your deeds of quiet love and duty
Does my heart freeze and starve since you endow
Cold death with beauty.

Just for the look of utter comprehension;
The dear gay laugh that only true hearts know;
For these I would from life's severe detention
Arise and go.

Πείνα

Ούτε για τα αγαπημένα λόγια που ειπώθηκαν
θρηνώ τώρα·
ούτε για τις πράξεις σου της ήρεμης αγάπης και
του χρέους
παγώνει και πεινά η καρδιά μου – απ' όταν
τον κρύο θάνατο έντυσες με ομορφιά.

Μόνο για το βλέμμα της απόλυτης κατανόησης·
το αγαπημένο, χαρούμενο γέλιο που μόνο
αληθινές καρδιές γνωρίζουν –
για χάρη τους, απ' τα σκληρά δεσμά της ζωής
θα σηκωνόμουν και θα έφευγα.

To Mother, Christmas, 1920

Within the doorway of your room to-night
I stood, and saw your little treasures all
Set out beneath the golden candle-light,
While silver chimes haunted the evenfall.
Here was the robin, very round and bright,
Painted by one of us with fingers small,
And childish presents, bought with grave delight,
For many an ancient Christmas festival.
And while I looked, dear mother, I thought of those
Great dreams that men have dreamed–music like
flame,
The lovely works of many a deathless name,
Poetry blooming like a fragrant rose;
And knew God kept them in His house above,
As you KEPT our gifts, from the greatness of His
love.

Στην Μητέρα, Χριστούγεννα 1920

Στο άνοιγμα της πόρτας σου απόψε στάθηκα,
και τους θησαυρούς σου όλους είδα
αφημένους στο χρυσαφένιο φως του κεριού,
ενώ ασημένια σήμαντρα την εσπέρα στοίχειωναν.

Να, εδώ ο κοκκινολαίμης, ολοστρόγγυλος,
        λαμπρός,
από κάποιον από εμάς, με δάχτυλα μικρά,
        ζωγραφισμένος,
και δώρα παιδικά, με σοβαρή χαρά αγορασμένα,
για τόσες παλιές χριστουγεννιάτικες γιορτές.

Κι ενώ κοίταζα, μητέρα αγαπημένη, σκεφτόμουν
τα μεγάλα όνειρα που άνθρωποι ονειρεύτηκαν –
        μουσική σαν φλόγα,
τα όμορφα έργα τόσων αθάνατων ονομάτων,
ποίηση που σαν μυρωδάτο ρόδο ανθίζει·

και ήξερα πως ο Θεός,
απ' το μεγαλείο της αγάπης Του,
τα κράτησε στον οίκο Του ψηλά,
όπως εσύ τα δώρα μας φύλαξες.

Farewell To Beauty

'Their being is to be perceived.'
BERKELEY

Let fall your golden showers, laburnum tree!
Break the grey casket of your buds for me–
Soon I shall go where never gold is seen,
And who will be with you as I have been?

Quick with your silver notes, O silver bird!
Wistful, I listen for the song I heard
Many a day, but soon shall hear no more,
For summoning winds are out along the shore.

All things so early fade-swiftly pass over,
As autumn bees desert the withering clover.
Now, with the bee, I sing immortal June;
How soon both song and bee are gone – how soon!

Αποχαιρετισμός Στην Ομορφιά

«Η ύπαρξή τους είναι να γίνονται αντιληπτά»
BERKELEY

Λαβούρνο, το χρυσαφένιο σου ξέσπασμα άφησε
κάτω ν' απλωθεί!
Των μπουμπουκιών σου το γκρίζο σεντούκι
άφησε για μένα ν' ανοιχτεί –
σύντομα θα πάω εκεί όπου ποτέ δεν ειδώθηκε
χρυσό
και ποιος άραγε μαζί σου θα 'ναι, όπως υπήρξα
εγώ;

Βιάσου, ω, πουλί ασημένιο με τα κελαηδίσματά
τ' αργυρά!
Με καημό αφουγκράζομαι το τραγούδι των
πολλών ημερών,
μα σύντομα δε θα ακούω πια,
καθώς άνεμοι κελευστές βγήκαν στην ακτή
μπροστά.

Όλα τόσο πρώιμα ξεθωριάζουν – γρήγορα
προσπερνούν,
Όπως μέλισσες φθινοπωρινές το μαραμένο
τριφύλλι ξεχνούν.
Τώρα, με την μέλισσα μαζί, τραγουδώ αθάνατε
Ιούνη·
πόσο γρήγορα! Πόσο γρήγορα και τα δυο
τέλειωσαν – μέλισσα και τραγούδι!

Who'll watch the clover secretly unclose?
Finger the sycamore buds, afire with rose?
Trace the mauve veins of the anemone?
Know the peculiar scent of every tree?

Maybe the solemn hill, the enchanted plain
'Will be but arable and wild again,
Losing the purple bloom they wore for me—
The dreaming god I could so clearly see.

Ποιος, τα ρόδινα μπουμπούκια της συκομουριάς
θα ψηλαφίσει;
Της ανεμώνης τις μωβ φλέβες ποιος θα
ιχνηλατήσει;
Ποιος το παράξενο του κάθε δέντρου θα
γνωρίσει;

Ίσως ο λόφος ο ιερός, η πεδιάδα η μαγική
να μην είναι άλλο από αρόσιμη κι άγρια απ'
την αρχή,
έχοντας την μωβ ανθοφορία απωλέσει που για
μένα φορούσαν
τον ονειρεμένο θεό που τόσο καθαρά να δω
μπορούσα.

III. *ο άνεμος του δειλινού θρηνεί*

NOVEMBER

When on my merry garden cold fogs rise
And from these golden trees the blossoms fall;
When in the hollow, painted morning skies
No more the sweet birds call;
When music dies, and colour blurs to grey,
And laughter slips into a sob and fails;
When all my troops of dreams, serene and gay,
Are frozen nightingales--
Where shall I turn, since God is far withdrawn,
And heaven a palace fallen in the sea?
How can I live, a stranger to the dawn?
Ah, who will comfort me?
You, dear, with sadness of unflinching sight,
Behold the pitiful world, the pitiless sky,
Strong in the midst of storm and cold and night,
More great, more brave, than I;
And I could live with sorrow all my days,
Having your word of praise.

Νοέμβρης

Όταν ψυχρές ομίχλες στον χαρωπό μου κήπο,
    χυθούν
και τ' άνθη πέφτουν από τούτα τα δέντρα τα
    χρυσά·
όταν σε ψεύτικα βαμμένους ουρανούς του
    πρωινού
τα γλυκά πουλιά δεν κελαηδούνε πια·
όταν πεθαίνει η μουσική, και σε γκρίζο το χρώμα
    θολώνει,
και μ' ένα λυγμό γλιστρά το γέλιο κι αστοχεί
όταν όλη των ονείρων η παρέα, γαλήνια και
    ζωηρή,
παγωμένο έγινε αηδόνι –
πού θα στραφώ, αφού ο θεός έχει μακριά
    αποσυρθεί
παλάτι στη θάλασσα γκρεμισμένο ο ουρανός·
να ζω πώς μπορώ, μια ξένη στην αυγή;
Ω, θα με παρηγορήσει ποιος;

Αγαπημένε, εσύ, με μιας όψης σταθερής την
    πίκρα,
τον άθλιο κόσμο κοίτα, τον άσπλαχνο ουρανό,
δυνατός στο μέσον της καταιγίδας, το ψύχος και
    τη νύχτα,
πιο σπουδαίος, πιο γενναίος απ' ό,τι εγώ·

και θα μπορούσα με θλίψη όλες μου τις μέρες
    να ζω,
αν έχω τον δικό σου λόγο τον καλό.

In Dark Weather

.

No bracken lights the bleak hill-side;
No leaves are on the branches wide;
No lambs across the fields have cried;
--Not yet.

But whorl by whorl the green fronds climb;
The ewes are patient till their time;
The warm buds swell beneath the rime--
For life does not forget.

Σε Σκοτεινό Καιρό

Πάνω στον αποστεωμένο, πορφυρόφαιο λόφο
η φωτεινή καφέ βελανιδιά απλώνεται πλατιά,
γυμνή·
ένα ωχροκαφέ κοπάδι βόσκει εκεί –
ήσυχο, σιωπηλό.

Καμιά φτέρη δεν φωτίζει την έρημη πλαγιά·
κανένα φύλλο στα απλωμένα κλαδιά·
κανένα αρνί δεν ακούστηκε στα λιβάδια –
όχι ακόμη.

Μα, σπείρα με σπείρα ανεβαίνουν τα πράσινα
φύτρα·
οι προβατίνες περιμένουν την ώρα τους·
τα ζεστά μπουμπούκια φουσκώνουν κάτω απ’
την πάχνη –

η ζωή δεν ξεχνά.

The Garden In Winter

The winter sun that rises near the south
Looks coldly on my garden of cold clay;
Like some old dotard with a bitter mouth,
Shrugs his grey robe to his ears and creeps away.

Come down the mountains, April! with young eyes,
And roguish daisy-children trooping after,
Draw from the sullen clay red peonies,
Bring back the sun as a stripling full of laughter!

Ο Κήπος Του Χειμώνα

Ο χειμωνιάτικος ήλιος που στον νότο ανατέλλει
ψυχρά κοιτάζει τον κήπο μου από παγωμένο
πηλό·
σαν γέρο-ξεκούτης με στόμα πικρό,
τον γκρίζο του χιτώνα σηκώνει ώς τ' αφτιά –
ξεγλιστρά.

Κατέβα απ' τα βουνά, Απρίλη, με μάτια νεαρά,
κι ατίθασα μαργαριτόπαιδα να ακολουθούν·
απ' τη μουτρωμένη γη κόκκινες σύρε παιώνιες,
και τον ήλιο πίσω φέρε, έφηβο, γέλια γεμάτο!

The Night Sky

The moon, beyond her violet bars,
From towering heights of thunder-cloud,
Sheds calm upon our scarlet wars,
To soothe a world so small, so loud.
And little clouds like feathered spray,
Like rounded waves on summer seas,
Or frosted panes on a winter day,
Float in the dark blue silences.
Within their foam, transparent, white,
Like flashing fish the stars go by
Without a sound across the night.
In quietude and secrecy
The white, soft lightnings feel their way
To the boundless dark and back again,
With less stir than a gnat makes
In its little joy, its little pain.

Νυχτερινός ουρανός

Πίσω από μενεξελιά εμπόδια η σελήνη,
από ύψη επιβλητικά με σύννεφα βροντών
στους βαθυκόκκινους πολέμους απλώνει γαλήνη–
έναν κόσμο τόσο μικρό, ηχηρό τόσο, ανακουφίζει.

Και σύννεφα μικρά, σαν πούπουλ' αφρισμένα,
σαν κύματα στρογγυλεμένα σε θάλασσες
        καλοκαιρινές–
ή μιας του χειμώνα μέρας παγωμένα τζάμια–
μες σε βαθυγάλανες επιπλέουν σιωπές.

Μέσ' στην αχλή τους, διάφανα, λευκά,
σαν στίλβον ψάρι τ' αστέρια περνούν
αθόρυβα μέσα στη νυχτιά.
Ηρεμούν και σιωπούν·

οι λευκές απαλές αστραπές προχωρούν
        ψηλαφητά
προς το απέραντο σκοτάδι και πίσω πάλι
με ταραχή λιγότερη από ότι μια σκνίπα κάνει
στον μικρό δικό της πόνο, στη μικρή δική της
        χαρά.

The Spirit Of The Earth

Love me--and I will give into your hands
The rare, enamelled jewels of my lands,
Flowers red and blue,
Tender with air and dew.

From far green armouries of pools and meres
I'll reach for you my lucent sheaves of spears--
The singing falls,
Where the lone ousel calls.

When, like a passing light upon the sea,
Your wood-bird soul shall clap her wings and flee,
She shall but nest
More closely in my breast.

Το Πνεύμα Της Γης

Αγάπησέ με – και θα παραδώσω στα χέρια σου
τα σπάνια, σμαλτωμένα
          κοσμήματα των τόπων μου,
λουλούδια κόκκινα και γαλανά,
τρυφερά από άνεμο και δροσιά.

Από μακρινά πράσινα οπλοστάσια
          λιμνών και βάλτων
θα φέρω σε σένα λαμπερά δεμάτια
          από δόρατα–
καταρράκτες που τραγουδούν,
όπου ο μοναχικός νεροκότσυφας φωνάζει.

Όταν, σαν φως φευγαλέο επάνω στη θάλασσα,
η ψυχή σου, ένα πουλί του δάσους
θα χτυπήσει τα φτερά της και θα φύγει –
άλλο δεν θα κάνει παρά να φωλιάσει
στο στήθος μου πιο βαθιά.

Like A Poppy On A Tower

Like a poppy on a tower
The present hour!
The wind stirs, the wind awakes,
Beneath its feet the tower shakes.
All down the crannied wall
Torn scarlet petals fall,
Like scattered fire or shivered glass
And drifting with their motion pass
Torn petals of blue shadow
From the grey tower to the green meadow.

Σαν Παπαρούνα Επάνω Σ’ Έναν Πύργο

Όπως σ’ έναν πύργο μια παπαρούνα μένει
έτσι η τωρινή ώρα χαρισμένη!
Ξυπνά ο άνεμος, σαλεύει,
κάτω απ’ τα πόδια του ο πύργος τρέμει.
Πάνω στον ραγισμένο τοίχο
πέταλα πέφτουν, ολοπόρφυρα, από κομμένο
        μίσχο,
σαν σκόρπια φωτιά, σαν θρυμματισμένα γυαλιά
και με την κίνησή τους παρασύρονται,
        σκορπούν μακριά·
μιας μπλε σκιάς πέταλα σκισμένα
από τον γκρίζο πύργο ώς τα λιβάδια
        τα πρασινισμένα.

Good-Bye To Morning

I will say good-bye to morning, with her eyes
Of gold, her shell-pale robe and crocus-crown.
Once her green veils enmeshed me, following down
The dewy hills of heaven: with young surprise
The daisies eyed me, and the pointed leaves
Came swiftly in green fire to meet the sun:
The elves from every hollow, one by one,
Laughed shrilly. But the wind of evening grieves
In the changing wood. Like people sad and old,
The white-lashed daisies sleep, and on my sight
Looms my new sombre comrade, ancient night.
His eyes dream dark on death; all stark and cold
His fingers, and on his wild forehead gleams
My morning wreath of withered and frozen dreams.

Αποχαιρετισμός Στην Αυγή

Θα πω αντίο στην αυγή, με τα χρυσά της μάτια,
τον κοχυλένιο-ωχρό χιτώνα και το στέμμα από
κρόκους.
Κάποτε τα πράσινα πέπλα της με παγίδευσαν,
καθώς κατέβαινα
τους δροσάτους λόφους του ουρανού· με νεανική
έκπληξη
οι μαργαρίτες με κοιτούσαν, και τα μυτερά
φύλλα
όρμησαν σαν πράσινη φλόγα να συναντήσουν τον
ήλιο·
τα ξωτικά από κάθε κρύπτη, ένα ένα,
γέλασαν τσιριχτά. Μα ο βραδινός άνεμος θρηνεί
στο δάσος που αλλάζει· σαν άνθρωποι θλιμμένοι
και γέροι,
οι λευκοβλέφαρες μαργαρίτες κοιμούνται, και
στο βλέμμα μου
προβάλλει ο νέος, ζοφερός μου σύντροφος, η
αρχαία νύχτα.
Τα μάτια του ονειρεύονται σκοτεινά τον θάνατο·
γυμνά και κρύα
τα δάχτυλά του, και στο άγριο μέτωπό του
λάμπει
το πρωινό μου στεφάνι από μαραμένα και
παγωμένα όνειρα.

Σημείωμα μεταφράστριας:

Η πρώτη μου επαφή με την ποίηση της Mary Webb έγινε έπειτα από φιλική παρότρυνση, το έτος 2018.

Εκείνο που με κράτησε κοντά της ήταν ο τρόπος που τακτοποιεί τον κόσμο μέσα στη φύση της[1]. Η ομορφιά των εικόνων της, αλλά και μια παράξενη αίσθηση ηρεμίας που διαπερνά ακόμη και τα πιο σκοτεινά σημεία των ποιημάτων της. Το τοπίο στα ποιήματα της Webb είναι πέρασμα. Μοιάζει να αναπνέει μαζί με την ανθρώπινη εμπειρία· η χαρά, η φθορά, η μοναξιά, η τρυφερότητα και η απώλεια συνυπάρχουν μέσα στον ίδιο φυσικό κόσμο, χωρίς το ένα να αναιρεί το άλλο.

Στην ποίηση της Webb, η ομορφιά αποκτά την έντασή της ακριβώς επειδή είναι πρόσκαιρη. Διαβάζοντάς την, είχα συχνά την αίσθηση πως δεν ταξίδευα απλώς μέσα από εικόνες, αλλά μέσα από τις ίδιες τις μεταβολές τους: το άνθος που ανοίγει ενώ ήδη αρχίζει να χάνεται, το φως που γίνεται αντιληπτό τη στιγμή ακριβώς που φθίνει, το καλοκαίρι που κουβαλά από νωρίς τον ίσκιο του χειμώνα, σε ένα σύμπαν τρυφερότητας και έγνοιας που ανταμείβεται με αγάπη.

Η γλώσσα της Webb, φαινομενικά απλή, κρύβει έντονη μουσικότητα, λεπτές μετατοπίσεις ύφους και μια συνεχή ισορροπία ανάμεσα στο αισθητό και το υπαινικτικό. Γι' αυτόν τον λόγο, η μετάφραση των ποιημάτων υπήρξε μια αργή και ιδιότυπα απαιτητική διαδικασία. Ιδιαίτερη δυσκολία συνάντησα όχι μόνο στην απόδοση των εικόνων της φύσης και των φυτολογικών αναφορών, αλλά κυρίως στον τρόπο με τον οποίο η ποιήτρια μετατρέπει μικρές, σχεδόν καθημερινές παρατηρήσεις σε εμπειρία εσωτερική και υπαρξιακή. Ορισμένα ποιήματα μεταφράστηκαν σχεδόν αμέσως· άλλα αντιστάθηκαν επίμονα, ζητώντας χρόνο,

επιστροφή και σιωπή. Σε άλλα έγινε προσπάθεια να υπηρετηθεί το ομοιοκατάληκτο σχήμα του αρχικού και άλλα αφέθηκαν στο τραγούδι του ελεύθερου στίχου.

Η επιλογή των ποιημάτων προς μετάφραση έγινε σταδιακά και διαισθητικά. Αντίθετα, η διάταξή τους στην παρούσα έκδοση επιχειρεί να ακολουθήσει μια εσωτερική διαδρομή: από το φως, τη φύση και την πρωινή αίσθηση, προς τη ρωγμή, την ανθρώπινη παρουσία και τελικά τη νύχτα, τη φθορά και τον αποχαιρετισμό. Μέσα σε αυτή τη διαδρομή, η φύση στη Webb δεν παραμένει ποτέ ουδέτερη. Άλλοτε λειτουργεί ως χώρος παρηγοριάς, άλλοτε ως καθρέφτης της ανθρώπινης αγωνίας, και συχνά ως σιωπηλή μορφή διάσωσης της ανθρώπινης τρυφερότητας απέναντι στη βία, τη φτώχεια ή την αποξένωση.

Παρότι η Mary Webb συνδέθηκε κυρίως με την αγγλική ύπαιθρο και τη λεγόμενη «φυσιολατρική» γραφή, η ποίησή της, κατά τη γνώμη μου, υπερβαίνει κατά πολύ μια απλή λυρική καταγραφή τοπίων. Κάτω από την απαλότητα του ύφους της διακρίνεται μια βαθιά συνείδηση της παροδικότητας, αλλά και μια επίμονη πίστη πως ακόμη και μέσα στη φθορά μπορεί να διασωθεί μια μορφή τρυφερότητας.

Άξιο επίσης να αναφερθεί ότι η Webb χρησιμοποιεί τη φύση σαν φορέα για να δώσει, συνειδητά ή μη, μορφή σε οικολογικά και κοινωνικά θέματα (You Were Very Brown, The Spirit of Earth, Mischief to a Bee κ.ά.). Έτσι, δεν είναι άστοχο να ιδωθεί ως μια πρώιμη φωνή ανάμεσα σε εκείνους που, μέσω της ποίησης αξίωσαν έναν άλλον κόσμο από εκείνον που έζησαν.

Αν αυτά τα ποιήματα κατορθώσουν να μεταφέρουν έστω και ένα μέρος από εκείνη τη λεπτή αίσθηση ησυχίας και εγρήγορσης που μου χάρισε η συνάντησή

μου με το έργο της Webb, τότε ο σκοπός αυτής της μετάφρασης θα έχει εκπληρωθεί.

[1] Φύση της –
καθώς η Webb άντλησε τις εμπνεύσεις της από τη φύση του τόπου καταγωγής της.

λεπτομέρεια από φωτογραφία της Μ. Γ.

Σημείωση:
Πεζά έργα της Mary Webb έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά από την Άννα Σικελιανού (1986) και την Τασία Χατζή (1992).
Πηγές βιογραφικών στοιχείων και ποιημάτων: Encyclopedia Britannica, All Poetry, Poem Hunter.
Πηγή εικόνας:
https://boutique-retreats.co.uk/guides/3370/the-top-ten-places-to-visit-in-the-shropshire-hills-aonb.html

Σημειώσεις στην άκρη της σελίδας

I. *στον κήπο των Berries*

ΛΕΕΙ το ποίημα: Rose - berries

Και λέω: τριανταφυλλάκια θα εννοεί και μάλιστα, σκέφτηκα τη γυμνωμένη ΄κάψα ενός τριαντάφυλλου που η νιότη του ξεθωριάζει.

Καθώς όμως δεν βολεύτηκα, πέρασα ώρα ψάχνοντας τον κόσμο των berries με το φωτόσπαθο των συνδέσμων. Και μπήκα στον κήπο των εκδοχών τους γεμάτο σχήματα, αρώματα, χρώματα· έγινα η πεταλούδα των στημόνων τους, το κορίτσι της παιδικής αυλής, η γυναίκα της λαϊκής, η μέλισσα του ταξιδιού με τη γύρη στα νυχόφτερα και τη μουσούδα της

Κι ας μην κατέληξα σαφώς, ταξίδεψα.

Να πω θέλω ό,τι, για μένα, που δεν είμαι επαγγελματίας μεταφράστρια, η μετάφραση μπορεί να είναι και αυτό: μια αφορμή και το ταξίδι.

II. *στο παρτέρι με τα αγκάθια*

ΛΕΕΙ το ποίημα: blackthorn κι αμέσως, hawthorn

Και ανθίζει μια αγριοδαμασκηνιά σε κάμπο μακρινό κι ένα κράταιγο που δεν γνωρίζω και το ψάχνω σε λεξικά, σε βοτανικούς καταλόγους και ντοπιολαλιές, μα διαλέγω και μένω στο: κράταιγο χάριν ποιητικής ευφωνίας

III. *στην πλώρη με τον Αχαάβ*

ΛΕΕΙ το ποίημα: ambergris

Και δίπλα στον Αχαάβ, στην πλώρη, αγναντεύω ωκεανούς και ψάχνω για τον Μόμπι Ντικ, μα κρατώ το *ambergris* χάριν, πάλι, της ποιητικής ευφωνίας

IV. *στο μάθημα Βιολογίας*
ΛΕΕΙ το ποίημα: Mirchief To A Bee
Κι ανοίγομαι ξανά στο μάθημα της επικονίασης. Ανάμεσα σε στήμονες, γύρη και πέταλα, η Γουέμπ μου θυμίζει ότι η ποίηση και η παρατήρηση δεν είναι τόσο μακριά η μία από την άλλη.

V. ΛΕΕΙ το ποίημα: Freedom και ο Richie Havens γίνεται *A Motherless Child* στη σκηνή του Woodstock, κι ας είναι η ελευθερία που αναζητά εκείνος διαφορετική από αυτήν που αναζητά η Γουέμπ: είσοδος σε έναν κόσμο όπου κάθε πλάσμα έχει βρει τον προσανατολισμό του και κάθε φωνή τη θέση της μέσα στο τοπίο.

VI. *στους αγώνες για έναν δικαιότερο κόσμο:*
ΛΕΕΙ το ποίημα: To A Little Girl Begging και πιο κάτω άλλο ποίημα: You Are Very Brown κι ανοίγομαι πλάι στην Γουέμπ υφώνοντας μια φωνή διαμαρτυρίας μέσα στην μεταβικτωριανή εποχή της που την παίρνω μαζί μου έως τον 21^{ο} μου αιώνα να ακούγεται· να ακούγεται δυνατά, μήπως ο κόσμος κάποτε γίνει ολότελα το γαλανό του ουρανού και της θάλασσας, το πράσινο και το χρυσαφί στα σταροχώραφα, μωβ όπως οι πρίμουλες και οι αυγές όταν χαράζουν ανακουφισμένες.

Διαπόρθμευση: με αυτόν τον όρο ο Συμεών Σταμπουλού αποδίδει τον ρόλο της μετάφρασης στον πρόλογό του στο έργο του Hölderlin. Άνοιξα, λοιπόν, κι εγώ έναν μικρό πορθμό. Κι ένωσα δύο θάλασσες.
Μονάχα που στη μία ταξίδεψα η ίδια.

Από όλες τις μεταφραστικές δυσκολίες που συνάντησα ασχολούμενη με το έργο της Webb –παύλες, ομοιοκαταληξίες, φυτά, υποκείμενα, ρυθμούς, τεχνικά

ζητήματα– αυτό που συνέβη μεταφράζοντάς την είναι πως, κυνηγώντας τη σωστή λέξη, βρέθηκα να κυνηγώ και τον κόσμο που κρυβόταν πίσω της. Υπήρξαν φορές που ολόκληρη αυτή η αναζήτηση συμπυκνωνόταν σε μία μόνο εικόνα ή φράση: στο *moss-green hill*, στο *silver noise*, στο *visionary nest*...

Η ποίηση της Γουέμπ είναι σχεδόν αμετάφραστα συμπυκνωμένη σε εικόνες. Θα μπορούσα, επομένως –και μάλλον δικαίως– να φανταστώ τη μετάφρασή της ως μια σειρά σπουδαίων πινάκων ζωγραφικής ή ως τραγούδια μελοποιημένα και ερμηνευμένα από την εξαίσια Lorin McKane.

.

Mary Webb (Μαίρη Γουέμπ,) (1881–1927) υπήρξε Αγγλίδα μυθιστοριογράφος και ποιήτρια. Έγινε γνωστή κυρίως για το πεζογραφικό της έργο, θέματα και πρόσωπα του οποίου συνδέονται στενά με το Σροπσάιρ, περιοχή όπου γεννήθηκε και έζησε μεγάλο μέρος της ζωής της.

Η ποίησή της παρουσιάζει χαρακτηριστικά αντίστοιχα με εκείνα της πεζογραφίας της: έντονη αισθητηριακή ακρίβεια, βαθιά σχέση με τη φύση και μια υπόγεια μελαγχολία η οποία διαπερνά και την πεζογραφία της, νοσταλγία και ανησυχίες που αντανακλούν το μεταβικτωριανό κλίμα της εποχής της. Η φύση στο έργο της δεν λειτουργεί ως απλό σκηνικό, αλλά ως ζωντανός χώρος εμπειρίας, μνήμης και εσωτερικής μεταβολής. Η ομορφιά εμφανίζεται συχνά ως κάτι φθαρτό και πρόσκαιρο, ενώ η ανθρώπινη παρουσία συνδέεται οργανικά με τις μεταβολές του φυσικού κόσμου.

Με εικόνες αντλημένες από τη φύση, τη λαϊκή παράδοση και τη μυθολογία, η Webb διαμόρφωσε ένα έργο λυρικό και εσωτερικό, το οποίο συχνά φέρνει τη γραφή της κοντά σε ποιητές όπως ο Edward Thomas και ο Walter de la Mare.

Άξιο επίσης να αναφερθεί ότι η Webb χρησιμοποιεί τη φύση σαν φορέα για να δώσει, συνειδητά ή μη, μορφή σε οικολογικά και κοινωνικά θέματα (*You Were Very Brown, The Spirit of Earth, Mischief to a Bee* κ.ά.). Έτσι, δεν είναι άστοχο να ιδωθεί ως μια πρώιμη φωνή ανάμεσα σε εκείνους που, μέσω της ποίησης, αξίωσαν έναν άλλον κόσμο από εκείνον που έζησαν.

Η ευρύτερη αναγνώριση του έργου της ήρθε μετά τον πρόωρο θάνατό της.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: *ΜΑΙΡΗ ΓΟΥΕΜΠ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ* ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΣΗΜΙΝΑΣ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟ ΤΟΥ 2026 ΣΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ Α. Ε. Β. Ε. ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΕ ΧΑΡΤΙ CHAMOIS 100gr
ΣΕ 32 ΑΡΙΘΜΗΜΕΝΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΣΗ: ΕΙΡΗΝΗ ΣΕΛΗΝΙΩΤΑΚΗ

α/α:

9 786188 622555 >